

Annemarie van der Beek

MOKATAN

ROMAN

Uitgeverij Aspekt

Door de poort

Mijn moeder scheurt als mijn hoofd in haar geboortepoort staat. Ik voel het scheuren van haar vlees naast mijn wangen. Daar, als een brandende steen, lig ik stil. Mijn neus in de wereld, mijn mond nog in haar warme lichaam. Ik open mijn ogen en kijk om mij heen terwijl de drager van mijn leven moed bijeen-schraapt voor het laatste persen uit de poort. Lange dunne vingers omsluiten mij. Ze voelen in mijn neusgaten en verwarmen de bovenkant van mijn hoofd. De lucht voelt koud.

Dan val ik met een doffe plof, in een kuil, op de grote Moeder. Haar aarde is zacht omgewoeld en haar stof plakt aan mijn lichaam. Alles is bruin, de grote Moeder haar stof, de lange vingers die mij onderzoeken, de zachte boezem van mijn levensdrager, het donker van de nacht.

Mijn longen vullen zich met de lucht van mijn volk. De lange vingers verplaatsen mij teder naar een tweede kuil. Hier liggen vele, door het water gladgestreken platte stenen, zorgvuldig naast elkaar voor mij klaar. Tot diep in hun innerlijk verwarmt door na smeulende kolen. De stenen voelen warm, als mijn levensdrager haar lichaam zelf. Ik koester mij aan hun zachte hardheid. De lange vingers gieten teder lauw water over mijn vette huid. Ze wrijven met zachte koesterin-

gen mijn cellen wakker. Ik schrik van het harde joelen van mijn volk dichtbij om mij heen maar de liefde in hun vreugde over mijn bestaan stelt me gerust. Ik hoor thuis in hun midden.

De grote Moeder haar bouwstenen van al het leven, zijn aan mij voorgesteld. Haar aarde, haar lucht, haar water, haar vuur en haar stenen. Ik voel de Moeder haar warme welkom. Mijn ziel wortelt zich diep in de grond. Ik verbind mij met haar wezen. Haar frequenties ademen door mijn pas geboren lichaam. Mijn cellen openen zich voor haar wijsheid. Haar liefde koestert mijn ledematen. Ik ben een dochter van de aarde.

Als mijn gretige mond mijn levensdrager haar tepel vind en dankbaar haar witte overvloed drinkt is zij als het lichaam van de grote Moeder zelf. Haar liefde, die van mijn volk en die van de grote Moeder vermengen zich in haar armen tot een kostbaar levenselixir van pure liefde. Een aura van veiligheid omringt mij. Ik voel mij gezien en geliefd. Gekoesterd en in overvloed.
Ik ben, Mokatan

100 Manen

Mijn levensdrager is de zon en de maan in mijn bestaan. s' Ochtends, nog voor ik mijn ogen open, zoek ik naar haar tepels om mijn honger te stillen. De sensatie van het hard worden van haar zachte vlees net voor hun levenssap mij vult maakt me gretig voor de nieuwe dag. Met mijn buikje vol en rond speel ik met haar lichaam tot zij ook wakker wordt. Haar tenen zijn kleine beestjes, haar haren om te woelen, haar buik een heuvel en haar billen om bovenop te zitten. We zijn als één, mijn levensdrager en ik. Tussen de hutten, wiegend op haar brede heup op weg naar hier en daar, waar ik ook speel en haar ogen mij lijken te omringen. Bij mijn eerste pasjes, springen en klimmen, klanken en zingen, aarzelend zwemmen en het woud verkennen. Zij met haar prachtige lach en tedere ogen. Zij is daar, meer vertrouwd als mijn eigen handen en voeten. Toch is er ook dat andere. Dat wat ik niet begrijp. Onze vreugde is als een rijpe mango zoet en sappig. Daar in de vrucht, onbekend voor mij, zit een pit. Een pit van verdriet. Ik voel hem wel, onder dat lekkers, maar ik ken de reden van zijn bestaan niet. Mijn levensdrager haar kracht zit verborgen in de wijsheid van diepe stilte. Ze is een vrouw van weinig woorden en nog minder zinnen. Zij deelt niet waar de pit van gemaakt is. En, het komt niet in mijn hoofd op om er naar te vragen. Door en door blij denk ik dat het altijd zo zal blijven. Dat onder alle maanlicht

van mijn toekomst mijn levensdrager aan mijn zijde zal staan. Er is voor mij geen onderscheid tussen haar liefde en die van de grote Moeder zelf. De aarde onder mijn voeten voelt even warm als haar handen. De zon reist elke dag haar weg af in het uitspansel van zijn blauwe wereld, de maan repeteert zijn grote verdwijntruc en komt terug om vol en rijp aan de hemel staan. En ik groei op.

Alles veranderd na 100 manen. Ik weet niet dat die verstreken zijn, maar Oudleven wel. Zij heeft ze zorgvuldig geteld. 100 Streepjes in de harde bruine aarde van de hut. Aan de binnenkant op de muur zodat geen enkel nat of droog het aantal kan beïnvloeden. Diepe kleine krassen aan de noord kant waar Espavo ze het beste kan zien staan. Espavo woont in elke hut in het noorden, natuurlijk is hij overal, maar de noordkant is voor hem alleen. Daar waar de zon uitrust en haar kracht moet delen met het duister, liggen, in elke hut, tegen de muur, één of meer stapels stenen van zij die de hut als hun thuis beschouwen. Espavo's stenen. Mijn stenen liggen niet in de hut van mijn levensdrager, maar ook dat weet ik niet. Mijn hart kraakt onder het gewicht van de herinneringen van mijn 100ste maan.

Als ik mijn ogen open is mijn levensdrager al wakker. En daar, op haar wangen, zie ik tranen. Ik kus haar lieve gezicht op 100 plekjes. Achter haar kleine oren, op haar natte oogleden en ronde zachte wangen.

Ik kus en kus en kus deze prachtige vrouw, haar ogen drogen niet, ze zijn als de wolken in de regentijd. Ze

houdt mij zo hard vast dat het pijn doet en dan, dan weet ik het. Zonder woorden, zonder begrijpen, zonder enig besef van wat ik voor altijd kwijt raak: ik ga weg. Weg uit haar armen. Weg bij haar.

Een lawine van stenen rollen door mijn binnenste. Al mijn cellen doen pijn en schreeuwen nee. Ik bijt in mijn moeders arm. Hard zet ik mijn tanden in haar vlees. Ik wil mijn pijn delen. Daar op haar zachte vachten, is zij de enige moeder die ik ooit zal hebben. Dan spreekt mijn moeder. Ze praat meer als ik haar ooit heb horen doen en, meer als ze ooit nog zal doen. Innig deelt ze haar herinneringen over mijn vader, hij die ik nooit heb ontmoet met mijn aardse ogen. De woorden stromen uit haar als ze eenmaal begint en ik durf me niet te bewegen uit angst dat ze stopt. Ik vergeet dat ik moet plassen, vergeet dat ik honger heb, vergeet zelfs dat ik huil en lig als voor dood in haar warme omhelzing. Tijdens de zwangerschap, nog voor de dood mijn vader ophaalde, nog voor haar borsten groeiden als trossen rijpe bananen, nog voor dit alles droomde mijn moeder over stenen. Elke nacht waren daar in haar nachtelijke dromen de stenen. In alle soorten en maten. Met gezichten en stilte. Met woorden en lasten en soms, als een ondragelijk gewicht op haar smalle rug; stenen. Ze vertelt me dat ze trots was, haar eerste kind, een zuster van steen. Vol goede moed gingen zij samen, mijn vader en moeder, naar Oudleven en de nog jonge Zustervansteen. Hand in hand vertelden ze het grote nieuws. Oudleven haar leermeesteres, de oudste van de steenzusters was toen al vele manen dood en een derde zuster in opkomst was een reden tot grote vreugde.

Heel het dorp leefde in blijde verwachting en de mannen die volgen zijn gevuld met vreugde en innige liefde tussen mijn ouders. Dan is mijn moeder een tijd stil. Ze zwijgt over mijn vaders dood en haar grote verlies. In haar stilte voel ik het verdriet als golven door de kleine hut ebben. Ze pakt de draad op na mijn geboorte. Hoe ik alles was wat ze hadden gehoopt. Dat ze elke dag met mij een feest vond, een vreugde, tot in het diepst van haar hart en ziel. Ze fluistert dat, trots zijn, voor haar, op mijn oh zo vast bepaalde toekomst opeens veel moeilijker werd. “Espavo,” komt haar stem als een zachte bries wind, “Espavo is zo duidelijk in en om je heen lief kind. Je kan enkel een zuster van steen zijn, en toch... ik, ik, je moeder, ik, de mens, ik wil anders, ik wil jou, ik wil jou hier bij mij. Ik kan mijn dagen niet voorstellen zonder jou. Niet, niet, niet, niet.” Het woord glijd over haar lippen en valt met haar tranen samen in mijn haar. We doezen nog even in elkaars armen. Als ik mijn ogen weer open schijnt de zon helder op de donkere aarde door de kleine opening van de hut. Haar armen liggen nog innig om mij heen maar ik weet wat zij weet. Het is al anders. De tranen zijn opgedroogd. De stilte spreekt duizend woorden. Als we opstaan en water delen kijk ik naar haar prachtige ogen. Ze glansen koortsig in haar bruine gezicht. Hand in hand lopen we de hut uit.

Daar, als stenen zelf, op de grond, wachten mijn steenzusters op mijn aankomst. Ze pakken elk een hand van mij en we lopen langzaam maar zeker bij mijn moeder weg. Als ik om kijk staan ze gelijk stil en geven mij alle tijd en ruimte. Mijn moeder staat vlak voor

de hut. Haar voeten wijzen kinderlijk elk een andere kant op, haar armen lijken te lang voor haar lichaam en hangen verloren aan haar zijden. Ze ziet er zo klein uit en ik besef mij met een grote schok dat wij beiden al niet meer dat zijn wat we waren. Er is al geen weg terug. Ik wil daar, met al die afstand tussen ons, haar al mijn liefde geven, haar bedanken voor elke seconde samen. Voor haar zachte aanraking en levenssap. Voor haar wijze stilte en tedere aanraking. Maar ik weet niet hoe. Hoe deel je 100 manen aan liefde? Hoe voelt onbegrensde liefde? Ik ren naar haar verloren armen en pak haar handen in de mijne. Hard druk ik ze tegen mijn wangen. "Ik dank je wel", zeg ik.

Dan ren ik heel hard weg. Glip tussen mijn nieuwe zusters door, ver weg, ver voorbij alle hutten. Ik weet dat mijn nieuwe zusters van steen mij zullen volgen, en, ik weet, dat mijn moeder mij nooit weer zal volgen.

Mijn levensdrager, haar dagen nog jong, geeft na deze dag op. Zelfs al slaap ik 's nachts nog naast haar op haar huiden en reikt heel mijn stam haar liefde aan in alle mogelijke vormen. Een overvloed aan eten en verhalen, massages en muziek, geschenken en knuffels omringen haar. Het verandert niets. We zien het allemaal. Haar haren en huid verliezen elke dag meer van hun glans en haar lichaam lijkt niet meer in staat tot het goed aarden van haar ziel. Innerlijk voel ik het einde. Het is niet dat ze dood wil als wel dat ze niet kiest voor leven. Het glipt uit haar cellen als de zon die onherroepelijk onder gaat in de avond van een dag. Ik zoen haar steeds opnieuw en fluister hoe veel

ik van haar houd en hoewel ik liefde terug voel stromen verandert niets of niemand de weg die haar ziel nu aflegt. Weg van ons. Als de maan weer in zijn volle glorie aan de hemel staat voel ik de dood in haar hut. Ik ben nog niet in staat hem te zien maar zie mijn zusters daar kijken, waar ik hem voel. Aan de voeten van mijn levensdrager. Ze is nu zo verzwakt dat ze niet langer van haar huiden kan opstaan. Haar lichaam is omringd met geschenken van schoonheid. Moja, mijn kleine vriendin, die bijna even veel manen leeft als ikzelf, brengt de meest prachtige orchideeën naar haar toe. Hun geur versterkt zich door de schok van het plukken. Enkele bijen bezoeken geroutineerd hun zoete nectar. Hun zacht gezoem is als lieflijke muziek. Mijn moeder kijkt in mijn ogen en glimlacht zwak. “Mokatan, jij hebt nu je zusters, het heeft altijd zo moeten zijn. Ik ga naar je vader en Espavo vragen of ik dan jou soms helpen mag.” Haar ademhaling klinkt zuchtend en mijn beide handen rusten op haar borstkas. Ik probeer met Espavo’s gouden licht haar ademhaling te versterken. Dwingend visualiseer ik het op en neer gaan van haar zachte borsten. Ze voelen leeg, of is de levenskracht al niet meer in haar cellen aan het dansen. “Mokatan, Mokatan,” haar lippen fluisteren mijn naam. Ik ben boos als ik de aanwezigheid bij haar voeten voel versterken en aantrekken.

Ik ben niet klaar hiervoor. Mijn kleine vuisten slaan op haar borstkas. Als ik het eerste licht uit haar ogen zie wegtrekken fluisteren haar lippen hun laatste woorden. “Oh.... er is enkel liefde.” Dan voel ik haar ziel het lichaam verlaten. Dat wat mijn moeder was is niet langer onder mijn handen aanwezig. Verbijs-

terd val ik achterover. Mijn lichaam voelt pijnlijk op de donkere aarde. Als ik mijn ogen weer open is het of doet Espavo zijn licht aan. Mijn derde oog lijkt te kolken in mijn voorhoofd. Heel de kamer is gekleurd in de meest wonderlijke kleuren en licht schakeringen. Een prachtige roze aura omringd Oudleven haar lichaam terwijl haar handen mijn levensdragers nu dode lichaam nog zacht aanraken. Ze ondersteunt de ziel bij het afscheid van haar omhulsel. Als ik opzij kijk, oh toch, oh nee toch, geen woorden kunnen de schoonheid omschrijven. Daar staat mijn moeder. Haar ziel in ontelbaar kleuren. Elke cel van haar geeft licht. Haar liefde golft als een tastbare stroom uit heel haar wezen. Het omringt mij en vervult mijn brekend hart met de meest wonderlijke stilte en rust die ik ooit heb gevoeld. Het is goed zo. Heel de schepping om mij heen spreekt dezelfde woorden. Het is allemaal precies goed. Precies goed.

Ik ren heel hard weg. Mijn voeten bepalen zelf het pad wat ze willen afleggen. Niet langer een kind. Niemand volgt mij. Ik ben alleen met Espavo. 100 Manen jong en een zuster van steen.